

Arrest

nr. 30 242 van 31 juli 2009
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister bevoegd voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 4 mei 2009 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 21 april 2009 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 juni 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. MARCELIS, die loco advocaat M.-C. WARLOP verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. JOPPEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker van Libische nationaliteit verklaart het Rijk te zijn binnengekomen op 2 januari 2007 en dient een asielaanvraag in op 4 januari 2007.

Op 15 februari 2007 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 april 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing dat verder onderzoek noodzakelijk is.

Op 10 april 2008 neemt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd.

Op 26 april 2008 stelt verzoeker tegen deze beslissing beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). De Raad weigert zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker bij arrest nr. 18 295 van 3 november 2008.

Op 26 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 26 december 2008 dient verzoeker een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker onontvankelijk wordt verklaard.

Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“In toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang van tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds januari 2007 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands heeft geleerd en attesten van de gevolgde taallessen voorlegt, gewerkt heeft en werkbereid is en een overeenkomst voor opleiding van de VDAB, een attest van inburgering, een attest van maatschappelijke oriëntatie voorlegt en een getuigenverklaring voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend.

De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet van 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Betrokkene vroeg 04.01.2007 asiel aan in België. Deze asielaanvraag werd afgesloten op 06.11.2008 met de beslissing ‘weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming’ door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Op 26.11.2008 werd een bevel om het grondgebied te verlaten afgeleverd, hem betekend op 03.12.2008. Betrokkene diende binnen de 15 dagen het grondgebied te verlaten doch hij verkoos dit niet te doen en sindsdien verblijft betrokkene illegaal in België. Uit dit illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de asielprocedure – namelijk 1 jaar en 10 maanden – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Het feit dat er een zekere behandelingsperiode is, geeft aan betrokkene ipso facto geen recht op verblijf. (Raad van State, arrest nr. 89.980 van 02.10.2000).

De ingeroepen elementen – met name dat betrokkene vreest voor mishandeling en opsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en de bewering dat de veiligheidsdienst nog steeds bij u thuis naar u komt vragen – werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006).

Wat betreft de verwijzing naar het schrijven van Human Rights Watch en van de Directie van Immigratie van Ottawa; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichten gaan over de algemene toestand in Libië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen.

In dat geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018).

Wat de vermeende schending van artikel 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM slechts in buitengewone gevallen toepassing zal vinden. Hierdoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het voornoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 van het EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene haalt aan dat hij Amazegh is en dus lid is van een specifieke sociale groep. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Indien betrokkene toch Amazegh zou zijn, verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch toont hij aan dat hierdoor zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid.

Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 06.11.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied.

Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven."

Op 21 april 2009 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid ten aanzien van verzoeker het bevel om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te dien einde.

Op 30 april 2009 dient verzoeker een tweede asielaanvraag in.

2. Over de rechtspleging

2.1. Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij, wordt om die reden verworpen.

2.2. In fine van het verzoekschrift maakt verzoeker melding van "de vordering tot schorsing".

Artikel 39/82, § 3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat in het opschrift van het verzoekschrift dient te worden vermeld dat hetzij een beroep tot nietigverklaring wordt ingesteld, hetzij een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring. Indien aan deze pleegvorm niet is voldaan, wordt het verzoekschrift geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. In casu wordt in het opschrift van het verzoekschrift enkel vermeld dat het een "verzoekschrift tot hoger beroep" betreft, zodat verzoeker geacht wordt enkel een beroep tot nietigverklaring te hebben ingesteld.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een enig middel voert verzoeker het volgende aan:

"Middel genomen uit de schending van:

Het artikel 9 bis van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

De algemene Rechtsbeginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht: Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ;

De formele motiveringsplicht: Artikelen 2, 3 van de Wet op 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ;

Schending van het artikel 9bis van de wet van 15 december 1980

Overwegende dat de Minister van Migratie en asielbeleid heeft verklaard dat het verzoek onontvankelijk is;

Dat deze motivering is onjuist;

Dat de jurisprudentie wat betreft het recht van verblijf voor bepaalde categorieën van vreemdelingen definieert uitzonderlijke omstandigheden als die welke : « rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l'étranger dans son pays d'origine ». (CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000 ; (CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002)

Dat de jurisprudentie stelt dat: « une règle d'administration prudente exige que l'autorité apprécie la proportionnalité entre, d'une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l'alinéa 2 de la disposition [à savoir ici l'article 9] et, d'autre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, fût spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s'ils s'y soumettaient». (CE., 1er avril 1996, n° 58.969, TVR, 1997, p. 29)

Dat de Raad van State stelt ook dat: « les circonstances exceptionnelles ne sont pas des circonstances de force majeure ; qu'il faut mais qu'il suffit que l'intéressé montre qu'il lui est particulièrement difficile de retourner demander l'autorisation visée dans son pays d'origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour ». (CE, 6 mars 2001, n° 93760, RDE, p.217)

Dat in dit geval de tegenpartij geen met de gevaren rekening heeft gehouden die de terugkeer van verzoeker in Libië omgeven;

Dat verzoeker heeft in het dossier een informatie van de betrouwbare bronnen ingediend; (Canadian immigration Board);

Dat deze bronnen de risico's ruim beschrijven die de asielzoekers oplopen die in geval van terugkeer in Libië worden verworpen;

Dat de tegenpartij heeft besloten om deze elementen niet in overweging te nemen op willekeurige wijze maar zonder echter argumenteren waarom van zijn beslissing om ze te verwijderen;

Dan zou de tegenpartij niet naar de beslissing van de instanties van asiel moeten verwijzen om zijn beslissingen adequaat te motiveren;

Dat in dit geval de bewijzen die door verzoeker worden gebracht, als uitzonderlijke omstandigheden, niet in het verleden in verband met zijn asielverzoek werden opgetild;

Dat deze elementen nieuw waren en door de tegenpartij in overweging genomen zouden moeten worden;

Dat ook, in het geval van Mijnheer A. A., de tegenpartij de elementen van en familie privé-leven niet in overweging heeft genomen dat door verzoeker wordt ontwikkeld;

Dat zij het feit niet in overweging heeft genomen dat hij heeft gewerkt;

Dat hij het gevaar loopt deze werkgelegenheid te verliezen in geval van terugkeer in zijn geboorteland;

Dat niets verzekert verzoeker op de reële uitvoerbaarheid van het verkrijgen van een visum vanaf Libië op basis van de echte banden met België;

Dat de beslissing willekeurig is en geannuleerd moet worden;

Schending van de materiële en formele motiveringsplicht

Overwegende dat het artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen moeten omkleed worden;

Overwegende dat de artikelen 2 en 3 van de Wet op 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen moeten alle administratieve rechtshandelingen met individuele strekking formeel worden gemotiveerd deze motiveringsplicht houdt in dat de feitelijke en juridische gronden waarop de beslissing is gesteund, veruitwending dienen te worden in de beslissing zelf (Van Orshoven P." De uitdrukkelijke motivering van administratieve rechtshandelingen, R.W. 16991-92, 490-491);

Dat de materiële motiveringsplicht als beginsel van behoorlijk bestuur houdt in dat iedere bestuurshandeling moet worden gedragen door deugdelijke motieven die, naar aanleiding van het wettigheidscontroletoezicht, moeten kunnen worden gecontroleerd; (I.Opdebeek en A.Coolsaet, Formele motivering van bestuurshandelingen in ARB, Brugge, Die Keure, 1999, 103, met verwijzingen naar rechtspraak)

Dat " Overwegende dat de materiële motiveringsplicht vereist dat elke administratieve rechtshandeling op motieven gesteund is waarvan het bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen" (R.V.ST, Decruynaere, nr 100.940, 20 november 2001);

Dat uit de gebrekkige motivering van de bestreden beslissing volgt meteen ook dat de bestreden beslissing, zeker gelet op het belang van de beslissing voor verzoeker, niet voldoende zorgvuldig werd voorbereid, zodat de bestreden beslissing het zorgvuldigheidsbeginsel, als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, schendt."

3.2. In de nota repliceert verwerende partij in de eerste plaats dat in het opschrift van het verzoekschrift niet vermeld wordt welke vordering wordt ingesteld, zodat het moet worden geacht enkel een beroep tot nietigverklaring te bevatten. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele en de materiële motiveringsverplichting, laat verwerende partij gelden dat het aanvoeren van beide niet mogelijk is en dat verzoeker voor de aangevoerde schending van de materiële motiveringsverplichting een wetsbepaling als geschonden dient aan te duiden. Bij weergave van de bestreden beslissing besluit verwerende partij dat deze genoegzaam van draagkrachtige motieven is voorzien en dat de gemachtigde van de minister is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens en geenszins tot een onredelijke beslissing is gekomen. Verwerende partij duidt er verder op dat in artikel 9 van de Vreemdelingenwet een algemene regel is gesteld ten aanzien waarvan artikel 9bis zich verhoudt als een restrictief toe te passen uitzondering. Laatstgenoemd artikel heeft slechts tot doel om vreemdelingen die in hun land van herkomst of van oponthoud geen Belgische diplomatieke overheid ter beschikking hebben of om een aan henzelf vreemde reden de aanvraag niet kunnen doen bij die overheid, toch de gelegenheid te geven een machtiging aan te vragen tot langdurig verblijf in België. Bij een theoretische uiteenzetting over artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, is verwerende partij van mening dat verzoeker, in wiens hoofde geen uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden aanvaard, zich niet dienstig op artikel 9bis kan beroepen.

3.3. In de repliekmemorie volhardt verzoeker in wat werd uiteengezet in het initiële verzoekschrift.

3.4. Met betrekking tot de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, dient erop te worden gewezen dat de in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: Wet van 29 juli 1991) neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 9bis van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen waarom hij de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Uit de eerste bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoeker de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad om zich bij de beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Artikel 9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet aanvragen van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden waarvan sprake in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.

2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond was om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, diende verwerende partij na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig was ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet klaar en duidelijk in zijn aanvraag vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Bijgevolg wordt onderzocht waarom verwerende partij de aangevoerde buitengewone omstandigheden niet heeft aanvaard.

Verzoeker voert in zijn aanvraag de volgende omstandigheden aan:

“Ontvankelijkheid

De verzoeker baseert zich op de verklaring van het artikel 9bis §1 van de wet van 15 december 1980 zoals gewijzigd door de wet van 15 september 2006 over de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de instelling en de buitenzetting van de buitenlanders.

Hij beschikt over een Libische identiteitskaart.

Buitengewone omstandigheden

Verzoeker dient zijn aanvraag in België in en niet voor de diplomatieke of consulaire post van België in zijn land van herkomst omdat er buitengewone omstandigheden zijn die het voor het bijzonder moeilijk maken zich zelfs tijdelijk naar zijn land te begeven.

In alle gevallen bepaalt de constante rechtspraak inzake het recht op verblijf voor bepaalde buitenlandse categorieën van personen de uitzonderlijke omstandigheden als zijnde degenen die: “rendent impossible ou particulièrement difficile le retour de l’ étranger dans son pays d’ origine”. (CE arrêt n° 88076 du 20 juin 2000; CE arrêt n° 112.059 du 30 octobre 2002)

De rechtspraak verklaart eveneens dat: “ une règle d’ administration prudente exige que l’ autorité apprécie la proportionnalité entre , d’ une part, le but et les effets de la démarche administrative prescrite par l’ alinéa 2 de la disposition (à savoir ici l’ article 9) et, d’ outre part, sa praticabilité plus ou moins aisée dans le cas individuel et les inconvénients inhérents à son accomplissement, tout spécialement les risques auxquels la sécurité des requérants seraient exposés s’ ils s’ y soumettaient”. (CE, 1er Avril 1996, n° 58.969, TVR, 1997, p. 29)

De Raad van State heeft bovendien verklaard dat: “les circonstances exceptionnelles ne sont pas des circonstances de force majeure; qu’ il fait mais qu’ il suffit que l’ intéressé montre qu’ il lui est particulièrement difficile de retourner demander l’ autorisation visée dans son pays d’ origine ou dans un pays où il est autorisé au séjour”. (CE, 6 mars 2001, n° 93760, RDE, p.217)

De verzoeker voert de volgende elementen aan:

1. de onmogelijkheid tot terugkeer naar Libië door vrees van een onmenselijke en degraderende behandeling: (artikel 3 EVRM);

2. de toepassing van artikel 8 van EVRM dat de bescherming van het privé-leven en familie garandeert;

A. Situationele onmogelijkheid tot terugkeer naar Libië:

Het artikel 3 EVRM “Le droit protégé par l’ article 3 est un droit intangible, absolu, participant du noyau dur de la Convention et ne pouvant souffrir d’ aucune exception et joint à l’ article 1er, il fait interdiction aux Etats d’ imposer des mauvais traitements mais les charge également d’ une positive de protéger toute personne sous leur juridiction des mauvais traitements” (CE, 6 mars 2001, N° 93.760, RDE, p.217; C. Cournel, Le statut interne d’ étranger et les normes supranationales, L’ Harmattan, 2005, p.517; D. ALLAND et C. TEITGEN-COLLY, Traité du droit d’ asile, PUF, 2002, p.224-232; V. CHETAIL, Le principe de non refoulement et le statut de réfugié en droit international, in la Convention de Genève du 28 juillet 1951 relative au statut de réfugiés 50 après Bilan et perspectives, Institut René Cassin de strasbourg, Bruylant 2001, p.3; P. TAVERNIER, La portée de l’ article 3 de la CEDH, Bruylant, 2006, p.278; Cour de Strasbourg, 21 novembre 2001, Al-Adsani c. Royaume-Uni (Grande Chambre); CE n° 108.480 du 26 juin 2002, RDE 2002, n° 118 p.277 à 280)

De verzoeker is Amazegh in Libië en dus hij zijn leden van een specifieke sociale groep zoals artikel 48/3§4d “een groep moet worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als onder meer: leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of een geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist

dat zij dit opgeven, en de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd". (CPRR 97-2568 van 30 december 1997, CPRR 06-0817/F2548 van 14 december 2006)

De vervolgingsvrees in het hoofd van de Heer A. derhalve gegrond is.

De "Human rights conditions in Libya improved somewhat in 2006 as the country continued its slow international reintegration but serious violations remain..." (Human rights Watch, Country Summary, januari 2007)

De Directie van Immigratie van Ottawa "Dans une lettre adressée à la Direction des recherches, l'ambassade de la Libye à Ottawa a indiqué qu'afin de sortir de leur pays, les citoyens libyens n'ont besoin que d'un passeport valide; ils n'ont pas besoin de visa de sortie (ambassade de la Libye 10 sept.2003). En outre, le chargé d'affaires a déclaré qu'aucune restriction n'est imposée sur les déplacements des citoyens de Libye qui font l'objet de poursuites judiciaires intentées par le gouvernement de la Libye, sauf si (traduction) "une décision judiciaire a reconnu (la personne) coupable et lui a interdit de quitter le pays" (ibid.) Une personne peut se voir interdire de quitter le pays si elle a été (traduction) "reconnue coupable de déloyauté envers son pays" ou (traduction) "si des inquiétudes pour la sécurité nationale justifient une telle interdiction" (ibid.)." Source: Direction des recherches, commission de l'immigration et du statut de réfugié, Ottawa, 17 octobre 2003, <http://www.irb-cisr.gc.ca>. Bijgevolg blijkt dat de verzoeker zich in een totale onmogelijkheid bevindt om naar Libië terug te keren teneinde de vereiste vergunningen te nemen.

Aldus, de verzoeker naar Libië terugsturen zou gelijkstaan met een onmenselijke en degraderende behandeling.

Het is ook nodig om naar de wezenlijke principes te wijzen die op dit gebied door het Europese Hof van de mensenrechten worden vooropgesteld.

De uitwijzing van een buitenlander is onaanvaardbaar volgens het artikel 3 van deze Overeenkomst. Wanneer er ernstige redenen zijn van een reëel risico van de asielzoekers na de repatriëring, volgens deze Overeenkomst zijn de betrokken landen verantwoordelijk voor het gebeuren omdat niemand ondergezet kan worden aan onmenselijke en degraderende behandelingen en dit allemaal volgens het artikel 3 van de EVRM, die geen enkele beperking geen derogatie inhoudt.

Het Hof herinnert bovendien eraan dat artikel 3 EVRM, dat één van de fundamentele waarden van de democratische samenlevingen toepast (voir arrêt Soering, o.c., p.34, parag. 88) verbiedt in absolute termen de foltering of de onmenselijke straffen of behandelingen en die, ongeacht de bedoeling van het slachtoffer (voir arrêt Irlande c/R Unis du 18 janvier 1978, série A, n°25, p.65 parag. 163; arrêt Chahal, o.c., p. 1855, parag. 79; arrêt Ahmed, o.c., pp. 2206-2007, parag.40-41).

De bescherming van artikel 3 is "absolument absolue": aucune exception ne saurait exclure son application: "La garantie de l'article 3 joue, dès lors que la mesure d'éloignement du territoire fait courir à l'étranger un risque réel de subir un traitement quelle que soit sa nature ou l'origine de ce risque." (CEDH, 26 avril 2005, Affaire Müslim c/ Turquie, req. n° 53566/99; F. SUDRE, JP MARGUENAUD, A. GOUTTENoire, M. LEVINET, Les grands arrêts de la CEDH, PUF, Paris,2003,p.215)

Vanuit menselijk standpunt is een beslissing nopens het verblijf van verzoeker van zo'n fundamenteel belang – zijn leven zal daardoor blijvend worden gedetermineerd- dat het Algemeen Beginsel van Behoorlijk Bestuur van de redelijke termijn met de meeste klem moet worden toegepast.

(cfr. Q.m. Van Damme, M., "Het rechtszekerheid- en vertrouwensbeginsel" in Opdebeek, 1., Rechtsbescherming tegen stilzitten van Bestuur, Brugge, Die keure, 1992, nr.222 e.v.).

Deze onmogelijkheid van terugkeer vormt duidelijk de uitzonderlijke omstandigheden die hem niet toelaten om dit verzoek via de Belgische diplomatische overheid ter plaatse in te dienen.

Tenslotte, door alle voorgenoemde redenen moet de aanvraag van de verzoeker ontvankelijk verklaard worden.

B. Bescherming van de familiale en privé-leven: artikel 8 van de EVRM:

Het is nodig om met de erg bijzondere situatie van de verzoeker rekening te houden sinds zijn aankomst in België.

Verzoeker heeft Nederlands geleerd.

Hij heeft een arbeidskaart en is als asielzoeker ingeschreven.

Hij werkt.

Deze elementen vormen eveneens uitzonderlijke omstandigheden waarvoor hij een vergunning van verblijf vanaf het gebied verzoekt. Immers zou elke buitenzetting hem van zijn werk beroven en zou al zijn inspanningen vernietigen.

In dit verband werden door de Raad van State gecensureerd, de administratieve beslissingen die de ontvankelijkheid van de vraag weigeren, wanneer krachtens uitzonderlijke omstandigheden werden aangevoerd:

- l'éloignement pour une durée indéterminée constituant une technique de déracinement d'un univers de proches et familial, considérée comme une violation de l'article 8 CEDH disproportionnée (C.E., arrêt n° 9 avril 2002, R.D.E., n° 118, pp. 239-248);

- Le développement d'une attache durable avec la Belgique (intégration) et d'une vie privé et familiale en Belgique, sans plus d'attaches dans le pays d'origine (C.E., arrêt n° 110.735 du 27 septembre 2002, inédit, en ce sens: C.E., arrêt n° 111.457 du 14 octobre 2002, inédit);

Een verplichte terugkeer van de verzoeker naar Libië zou een onevenredige maatregel zijn omdat zo zijn inspanningen op het gebied van integratie vernietigd zullen worden."

In de bestreden beslissing wordt hierop geantwoord zoals weergegeven onder punt 1. van dit arrest.

Verzoeker uit kritiek op de motieven van de bestreden beslissing omdat verwerende partij de elementen die door verzoeker werden bijgebracht in zijn aanvraag, met name zijn problemen in Libië en de onmogelijkheid om terug er te keren, zijn werkgelegenheid en de elementen van zijn familiaal en privéleven, niet aanvaardt als buitengewone omstandigheden. Verzoeker voert aan dat verwerende partij, hoewel verzoeker informatie uit betrouwbare bronnen aanbracht, op willekeurige wijze heeft besloten geen rekening te houden met de gevaren van een terugkeer naar Libië en dit zonder te argumenteren om welke reden deze beslissing werd getroffen. Verder stelt verzoeker dat verwerende partij niet had mogen verwijzen naar de beslissing van de asielinstanties en voert verzoeker aan dat de bewijzen die door hem werden aangebracht in het verleden niet werden opgeworpen in verband met zijn asielverzoek. Verzoeker stelt dat voornoemde elementen nieuw zijn en door verwerende partij in overweging dienen genomen te worden. Verzoeker uit vervolgens kritiek op het feit dat verwerende partij de elementen van zijn familiaal en privéleven niet in overweging heeft genomen. Hetzelfde geldt, volgens verzoeker, voor het feit dat hij heeft gewerkt.

3.5. Waar verzoeker aanvoert dat de gevaren en de risico's die een terugkeer naar zijn land van herkomst omgeven wel buitengewone omstandigheden uitmaken, dat hiermee geen rekening wordt gehouden en dat niet wordt gemotiveerd waarom deze elementen niet in overweging worden genomen, dient opgemerkt te worden dat hierover in de bestreden beslissing wel degelijk het volgende wordt overwogen: *"De ingeroepen elementen – met name dat betrokkene vreest voor mishandeling en opsluiting indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst en de bewering dat de veiligheidsdienst nog steeds bij u thuis naar u komt vragen – werden reeds aangehaald ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en verworpen door de asieldiensten. Deze elementen kunnen bijgevolg niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden (art. 9bis, §2, 1° van de wet van 15.12.1980, gewijzigd door art. 4 van de wet van 15.09.2006)"* en *"Wat betreft de verwijzing naar het schrijven van Human Rights Watch en van de Directie van Immigratie van Ottawa; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichten gaan over de algemene toestand in Libië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen herinnert eraan dat het louter inroepen van rapporten die op algemene wijze melding maken van de schending van mensenrechten in een land, niet volstaat om te staven dat iedere onderdaan van dat land een risico loopt onderworpen te worden aan marteling of aan onmenselijke of mensonterende behandelingen. In dat geval constateert de RVV dat, hoewel bronnen melding maken van schendingen van de fundamentele rechten van het individu in het land van herkomst van verzoekende partij, geen enkel middel wordt aangewend dat bewijst dat verzoekende partij persoonlijk een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de wet. (R.V.V., 27 jul. 2007, nr. 1.018)"* en *"Betrokkene haalt aan dat hij Amazegh is en dus lid is van een specifieke sociale groep. Betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Indien betrokkene toch Amazegh zou zijn, verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch toont hij aan dat hierdoor zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid"*. Verzoeker toont niet aan dat deze motieven kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. Ook in het middel laat verzoeker na zijn loutere beweringen omtrent de problemen die hij ondervindt in zijn land van herkomst concreet aan te tonen. Tevens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar

het afgewezen asielrelaas van verzoeker en naar artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens.

Er dient tevens opgemerkt te worden dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat zij dus niet “verder” dient te motiveren. Derhalve houdt de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het “waarom” ervan dient te vermelden.

3.6. Waar verzoeker aanvoert dat verwerende partij niet naar de beslissing van de asielinstanties had mogen verwijzen, dat voornoemde elementen in verband met zijn asielverzoek niet werden opgeworpen en dat deze elementen nieuw zijn en bijgevolg door verwerende partij in overweging dienden te worden genomen, dient opgemerkt te worden dat uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 april 2008 en het arrest van de Raad nr. 18 295 van 3 november 2008, blijkt dat deze elementen, in tegenstelling tot wat verzoeker beweert in het middel, reeds naar voor werden gebracht tijdens verzoekers asielaanvraag en als dusdanig reeds behandeld werden. Voornoemd arrest van de Raad is definitief geworden en verzoeker beroept zich op deze elementen zonder een nieuw element toe te voegen, zodat het niet kennelijk onredelijk is dat de gemachtigde van de minister verwijst naar het oordeel van de bevoegde asielinstanties inzake deze specifieke problemen van verzoeker.

De Raad stelt tevens vast dat de gemachtigde van de minister zich niet heeft beperkt tot een verwijzing naar de asielprocedure, doch daarnaast ook verder ingaat op de elementen die verzoeker in zijn aanvraag naar voor bracht en stelt in de bestreden beslissing onder meer het volgende: “(...) *het schrijven van Human Rights Watch en van de Directie van Immigratie van Ottawa; dit kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar deze berichten gaan over de algemene toestand in Libië en betrokkene geen persoonlijke bewijzen levert dat zijn leven in gevaar zou zijn*” en “(...) *betrokkene legt echter geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Indien betrokkene toch Amazegh zou zijn, verklaart betrokkene niet waarom dit feit op zich een buitengewone omstandigheid vormt waardoor het voor hem zeer moeilijk is om zich naar het land van herkomst te begeven om daar de aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen noch toont hij aan dat hierdoor zijn leven in gevaar zou zijn. Bijgevolg kan dit argument niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheid*”. Verzoeker toont niet aan dat deze overweging kennelijk onredelijk is of steunt op foutieve gegevens.

Hoe dan ook stelt de Raad vast dat ook voor het invoeren van buitengewone omstandigheden reeds meermaals werd gesteld dat het onvoldoende is te verwijzen naar algemene rapporten zonder deze te betrekken op zijn persoon (RvS 15 maart 2005, nr. 142.143; RvS 6 september 2006, nr. 162.322; RvS 28 januari 2008, nr. 179.030). De motivering van de bestreden beslissing dat verzoeker de aangebrachte elementen van gevaar en risico's in zijn land van herkomst niet op zichzelf betreft, blijft staande, evenals de beoordeling van het asielrelaas van verzoeker door de bevoegde asielinstanties. Bijgevolg is het niet kennelijk onredelijk van verwerende partij om tot de conclusie te komen dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft aangetoond.

3.7. Waar verzoeker aanvoert dat de elementen van zijn familiaal en privé-leven niet in overweging zijn genomen, dient opgemerkt te worden dat hierover in de bestreden beslissing wel degelijk wordt gemotiveerd, namelijk het volgende: “*Wat het invoeren van artikel 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkene niet aantoont dat er nog andere familieleden van hem in België verblijven. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM. Bovendien dient er gesteld te worden dat de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven*”. Verzoeker kan deze kritiek aldus niet dienstig aanvoeren.

3.8. Waar verzoeker aanvoert dat hij ingevolge de bestreden beslissing zijn werkgelegenheid dreigt te verliezen en dat ook geen rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker heeft gewerkt, dient

opgemerkt te worden dat hierover in de bestreden beslissing het volgende wordt overwogen: *“Het feit dat betrokkene tewerkgesteld is, kan niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid daar een tewerkstelling enkel werd toegestaan zolang zijn asielprocedure niet was afgesloten. Vermits de asielprocedure werd afgesloten op 06.11.2008 vervalt tevens zijn officiële toestemming om betaalde arbeid te verrichten op het Belgisch grondgebied”*.

De Raad benadrukt dat de buitengewone omstandigheden die bedoeld zijn in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet omstandigheden zijn die verklaren waarom het zeer moeilijk of zelfs onmogelijk is om een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden in te dienen bij de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post. Er kan in casu niet ingezien worden hoe het feit dat een toekomstige werkgelegenheid voor verzoeker of het feit dat verzoeker heeft gewerkt het voor hem moeilijk, zo niet onmogelijk zou maken om een verblijfsmachtiging aan te vragen via de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of plaats van oponthoud in het buitenland. Verzoeker kan bezwaarlijk verwijzen naar zijn eventuele professionele banden en het risico om een arbeidsmogelijkheid te verliezen nu hij momenteel hoe dan ook niet gerechtigd is om in België bezoldigde arbeid te verrichten. Het is dan ook niet kennelijk onredelijk om deze door verzoeker aangebrachte gegevens niet als buitengewone omstandigheden in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet te beschouwen (zie ook RvS 24 oktober 2001, nr. 100.223). Verzoeker toont niet aan dat de gemachtigde van de minister hierbij een incorrecte invulling zou gegeven hebben aan het begrip “buitengewone omstandigheden”.

Dienvolgens blijkt uit de bestreden beslissing dat de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid uitvoerig is ingegaan op alle door verzoeker aangehaalde elementen betreffende de buitengewone omstandigheden. Uit wat voorafgaat, blijkt dat de conclusie dat er geen buitengewone omstandigheden aanwezig zijn niet kennelijk onredelijk, noch onjuist is. De bestreden beslissing steunt op ter zake dienende, deugdelijke, afdoende en pertinente motieven. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de materiële motiveringsplicht geschonden is. De schending van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

3.9 Waar verzoeker de schending aanvoert van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt opgemerkt dat de gemachtigde van de minister met toepassing van voormeld beginsel zijn beslissingen zorgvuldig dient voor te bereiden en deze dient te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de minister bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Aangezien er niet wordt aangetoond dat niet werd uitgegaan van een correcte feitenvinding kan niet worden gesteld dat het zorgvuldigheidsbeginsel zou zijn geschonden.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig juli tweeduizend en negen door:

mevr. A. DE SMET, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET